

Den første vedrører Salg af Græs ude i Statsskovene. Det er klart, at naar Staten har Enge og bortsælger Græsset, maa den opstille Konditioner. Men disse ere i Øjeblikket af en noget ejendommelig Art. Der kom i Sommer en Mand kørende til mig, han havde købt et Stykke Græs ude i den store Gribskov og fortalte mig, at efter at han havde købt Græsset paa denne Eng, havde man fra Skovvæsenets Side taget fat paa at oprense Grøfterne. Oprensningen havde man ganske ubarmhertigt kastet op i Engen, og han føjede til, at man havde begyndt fra Indløbet af vedkommende Grøft, og man havde standset midt henne i Engen. Denne Forklaring vilde jeg ikke tage for gode Varer, men saa tilbød vedkommende Mand at køre mig ud i Skoven, for at jeg kunde se paa Forholdene, og vi kørte da derud. Ganske rigtigt, da jeg kom ud i Skoven, saa jeg det mærkelige Syn, at man begyndte Oprensningen af Grøften fra Indløbet og standsede midt i Engen. Man standsede paa en saadan Maade, at Vandet skulde stige over et Kvarter for at komme til at løbe videre bort fra Engen. Nu er det en Maade at tage Vandet bort paa, som enhver, der har praktisk Kendskab til disse Forhold, ved, er mere end mærkelig. Jeg kan saa godt forstaa, at man ved saadanne Auktioner tager visse Forbehold for Afhentningen og i det hele drager forskellige Begrænsninger, men at man forbeholder sig i Konditionerne fra Statens Side fuld Ret til at køre med Heste og Vogn ud i de Arealer, hvor Græsset er bortsolgt, forinden de ere slaaede eller høstede, synes jeg dog maatte trænge til en Forandring.

Ved Statens Brændeauktioner er Forholdet dette, at naar man har købt og betalt sit Brænde og forevist for vedkommende Skovbetjent sin Kvittering, har man Lov til at afhente Brændet, men kun 3 bestemte Dage om Ugen. Nu er det klart, at dette for en meget stor Del af Befolkningen er et uheldigt Forhold og i Særdeleshed for den Del af Befolkningen, der skal bede andre om at køre Brændet hjem. I den senere Tid have i hvert Fald i enkelte Distrikter af Statsskovene Skovfogederne forbudt at hente Brænde om Søndagen. Nu ønsker jeg slet ikke — det vil jeg bestemt forvare mig imod —, at Skovens Betjente skulle stille i Skoven de hellige Dage for at udlevere Brænde. Som det nu er, kan det hændes, at en Mand, som har sin Udvisningseddél i Orden, og som har faaet

Lov til at laane Hest og Vogn for at hente det, men kun kan faa dem Søndag Morgen, ikke kan faa sit Brænde udleveret. Jeg vil som sagt vare mig imod, at Skovens Betjente skulle være disponible til alle mulige og umulige Tider, men jeg vil kun sige, at vi der ude paa Egnen ville være den højtærede Landbrugsminister meget taknemmelige, dersom Forholdene kunde blive ordnede saaledes, at vi kunde faa Lov til at hente vort Brænde hver Dag, naar først vor Kvittering var i Orden. Jeg vil ligeledes sige, at jeg finder det ganske rimeligt, at der drages Grænser for Høstningen af det Græs, man køber i Skoven, det skulle vi villigt finde os i, men vi ville gerne have en bestemt Frist, hvor vi havde Ret til at slaa dette Græs og indhøste det, og i det Tidsrum ønske vi meget, at Statsskovvæsenet lod det i Fred.

Jeg tillod mig her i afvigte Rigsdags-samling at gøre opmærksom paa forskellige Lønningsforhold, der gælde for Skovvæsenets Betjente. Jeg skal afholde mig fra ved denne Lejlighed at komme ind paa en Gjentagelse heraf. Det er værd at lægge Mærke til, at det gaar her, som det gaar saa mange andre Steder, at den, der raaber højt, trænger egentlig mindst. Forholdet er jo dette, at de, der i Øjeblikket fra denne Etats Side mest højroestet kræve en Lønningsforhøjelse, ere Skovfogederne, og det er jo en Kendsgerning, at det ikke er dem, der trænge haardest, men jeg vil dog paa den anden Side indrømme, at der rundt omkring gives en Masse Skovfogeder, hvis aarlige Indtægt er meget lille, og hvis Forhold ere overordentlig vanskelige. Vi have saaledes ude paa vor Egn et Skovfogedembede, hvorunder der er lagt 13 Tdr. Land Jord, som ligger paa 5 forskellige Steder, og man vil da nogenlunde vide, hvad Værdien deraf er, og dertil kommer saa, at denne Mand er saa uheldig stillet, at der er delvis ny Bygninger til hans Ejendom, og at han har et Byggelaan, som aarlig afdrages med 80 Kr. Hans Løn udgør aarlig 600 Kr. Siden han har faaet det, man kalder kgl. Udnævnelse, paalægger Staten ham imidlertid ogsaa en meget betydelig aarlig Udbetaling i Form af Enkeforsørgelse. Naar nu dette drages fra — og denne Sum er under alle Omstændigheder større end Byggelaanet — vil man se, at det, der levnes denne Mand, bliver meget lidt. Jeg vilde gerne lægge et godt Ord ind for denne Mand hos den højtærede Landbrugsminister og henstille til